

Sygn. akt I C 2059/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzena Żywucka

Protokolant: stażysta Sylwia Waślicka

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko W. B.

o zapłatę

I oddała powództwo;

II zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Marzena Żywucka

Sygn. akt I C 2059/17

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 6.298,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że kwota dochodzona pozwem wynika z zawartej przez (...) sp. z o.o. sp. j. z pozwanym umowy pożyczki. Powód nabył wierzytelność od pożyczkodawcy.

Pozwany W. B. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu.

Pozwany zakwestionował fakt zawarcia umowy pożyczki i przekazania mu do dyspozycji wskazanej w pozwie kwoty pieniężnej. Pozwany wskazał też na rozbieżności w przedłożonych do pozwu dokumentach dotyczących wysokości rzekomo udzielonej pożyczki (raz jest to kwota 9.500 zł, innym razem – 5.000 zł). Pozwany zakwestionował też legitymację procesową czynną po stronie powodowej wskazując, że umowa cesji nie obejmuje wierzytelności w stosunku do pozwanego. Ta nie wynika również z dołączonego do pozwu wydruku zatytułowanego Ostateczny Wykaz Wierzytelności, który nie odpowiada wymogom opisującym treść załącznika do umowy. Pozwany podniósł też, że żądane opłaty i prowizje są nadmierne.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 7 lipca 2015r. została sporządzona umowa pożyczki konsumenckiej na kwotę 9.500 zł. Pozwany złożył podpis pod tabelą zawierającą „Informacje o Kliencie do wniosku nr (...)”. Pod tabelą widniało oświadczenie o prawdziwości podanych danych oraz klauzula obejmująca stwierdzenie, że pozwany jest świadomy, że niezgodność danych może

skutkować odrzuceniem wniosku o pożyczkę. W miejscu przeznaczonym na podpis pożyczkodawcy brak jakiegokolwiek parafki.

(dowód: umowa pożyczki – k. 5-6, informacje o kliencie – k. 7)

W dniu 26 sierpnia 2016. sporządzono pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki.

(dowód: oświadczenie k. 11)

W dniu 11 września 2015r. powód zawarł z (...) sp. z o.o. sp. jawna umowę przelewu bliżej niesprecyzowanych wierzytelności.

(dowód: cesja – k. 14-16)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Dokonując przedmiotowo istotnych ustaleń faktycznych Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez powoda, ale jedynie tych, które zostały prawidłowo poświadczane za zgodność z oryginałem i których prawdziwość nie budziła zastrzeżeń.

Sąd uznał, że nie jest dowodem na okoliczność objęcia umową cesji wydruk znajdujący się na k. 21, albowiem nie wiadomo, przez kogo został sporządzony. Wystawca tegoż „dokumentu” nie jest weryfikowalny (art. 77² k.c.). Nadto ze złożonego pod wydrukiem oświadczenia występującego w sprawie pełnomocnika powoda wynika, że treść wydruku nie jest odwzorowaniem oryginału dokumentu, a zawiera jedynie część jego treści. Nie wiadomo jednak, kto dokonał wyboru treści dokumentu. W ocenie Sądu powyższe przemawia za tym, że wydruku z k. 21 nie można uznać za wykaz wierzytelności, o jakim mowa w treści umowy przelewu z dnia 11 września 2015r. Pozwany w odpowiedzi na pozew wyraźnie zakwestionował legitymację czynną powoda, wskazał na fakt nie wykazania faktu nabycia wierzytelności i zakwestionował treść i formę „dokumentu” z k- 22 i 29. Są to kserokopie, nie poświadczane za zgodność przez występującego w sprawie pełnomocnika profesjonalnego. Zgodnie z brzmieniem art. 253k.p.c. jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Jeżeli jednak spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca (w niniejszej sprawie jest to dokument mający rzekomo pochodzić od pierwotnego wierzyciela), prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać. Powód okoliczności tej nie udowodnił.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem strony pozwanej. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód wywodzi swe roszczenie z umowy pożyczki zawartej ze zbywcą wierzytelności oraz z umowy cesji.

Po pierwsze wskazać należy, że do zawarcia umowy wymagana jest wymiana oświadczeń woli. Powód nie wykazał w żaden sposób, że umocowany przez niego podmiot złożył oświadczenie woli pod treścią umowy pożyczki. Nadto, z dokumentu złożonego na k. 5-6 wynika, że jest to jedynie projekt umowy pożyczki, o którą w dniu 7 lipca 2015r. zawnioskował pozwany. Złożył on jedynie podpis pod oświadczeniem obejmującym wniosek o pożyczkę i zawarcie umowy określonej treści. W związku z brakiem oświadczenia pożyczkodawcy nie wiadomo, czy umowa została zawarta.

Po drugie, zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Powód na dowód przekazania pozwanemu kwoty pożyczki złożył wydruk obejmujący „potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej” (k. 61) opatrzone podpisem odbitym mechanicznie, tzw. faksymile. Wydruk ten nie odpowiada jednak wymogom prawa bankowego, co do których podpis nie jest wymagany. Za taki zaś nie można poczytywać faksymile. Oznacza to, że złożony wydruk nie jest dowodem na przelew środków pieniężnych. Pozwany w odpowiedzi na pozew wyraźnie wskazał, że nie otrzymał kwoty pożyczki od pozwanego. Zatem to na powodzie ciąży obowiązek wykazania tej okoliczności. Wszak pozwany zakwestionował treść i formę kopii pisma z k- 61.

Dowodem na istnienie wierzytelności przysługującej powodowi wobec pozwanego nie jest bynajmniej sporządzone przez pozwanego (jak się wydaje jedynie na potrzeby niniejszego postępowania) pismo z oświadczeniem o wypowiedzeniu umowy.

W końcu też powód nie wykazał, że skutecznie nabył tę właśnie konkretną wierzytelność względem strony pozwanej, albowiem z treści umowy cesji dług pozwanego nie został wskazany, zaś załączony wydruk, mający być fragmentarycznym odwzorowaniem oryginalnego załącznika do umowy cesji jest niewiarygodny. Podobnie, jak zakwestionowane przez pozwanego kopie na k- 22 i 29.

Z uwagi na powyższe okoliczności, w tym przez wzgląd na treść art. 720 § 1 k.c., oraz art. 509 k.c. a contrario sąd oddalił powództwo.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c., przewidującego finansową odpowiedzialność za wynik procesu. Pozwany poniósł koszty ustanowienia pełnomocnika w kwocie 1817 zł, toteż taką kwotę zasądzono od powoda na rzecz pozwanego.

/-/ SSR Marzena Żywucka